

min. financí č. 227/1936 Sb. z. a n.) platí také o přednostním zákonném zástavním právu pro daň z motorových vozidel, neboť věcným ručením tam stanoveným má býti právě ulehčeno v y m á h á n í daní. Ustanovení § 216 č. 2 ex. ř., kterým je stanoveno pro daně a veřejné dávky tříleté přednostní zákonné zástavní právo, nemá pro souzený případ významu, poněvadž při rozvrhu nejvyššího podání z a m o v i t é věci, o které tu jde, nelze dotčeného zákonného ustanovení užití, jak to plyne z ustanovení § 286, odst. 1 a 3, ex. ř. Rekursní soud tudíž nepochybil, když přiznal přihlášené zadržené dani z motorových vozidel přednostní zákonné zástavní právo jen za dobu dvou let ode dne exekučního prodeje nazpět.

Čís. 15930.

K zajištění poplatků nelze užití dvor. dekretů č. 577 lit. c/1789 a č. 789/1806 Sb. z. s. a § 38, lit. c) knih. zák.

Žádost Československého státu za záznam zástavního práva pro poplatkovou pohledávku na nemovitosti dlužníkově, podanou bez zajišťovacího příkazu dle zákona č. 76/1927 Sb. z. a n., jest zamítnouti.

(Rozh. ze dne 17. března 1937, R I 226/37.)

Srv. rozh. č. 14201, 14616 Sb. n. s.

Úřad pro vyměřování poplatků podal dne 19. května 1936 u krajského soudu žádost označenou jako »knihovní žádost«, v níž uvádí, že pozůstalosti po Alexandru K-ovi byl vyměřen platebním rozkazem ze dne 28. ledna 1935 poplatek z pozůstalosti Kč, splatný dne 2. března 1935, a platebním rozkazem ze dne 28. ledna 1935 poplatek Kč z 5% odškodňovacích úroků, splatný dne 2. března 1935, a navrhl podle dvorských dekretů ze dne 18. září 1789, č. 577, lit. c) a 24. října 1806, č. 899 Sb. z. s. a podle § 38, lit. c) knih. zák., aby bylo ve vložce č. ... pozemkové knihy pro katastrální území P. zaznamenáno zástavní právo pro poplatkovou pohledávku Československého státu Kč. P r v ý s o u d žádosti té vyhověl. R e k u r s n í s o u d ji zamítl proto, že podle knihovního lustra, které je pro knihovního soudce rozhodující, jest na uvedené nemovitosti vloženo požitkové právo vlastnické pro Alexandra K-a a statek jest označen jako svěřenský a že nelze proto na nemovitosti té nabýti soudcovského práva zástavního, postihujícího podstatu nemovitosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Navrhující stát vytýká, že rekursní soud přehlédl, že jde o převodní poplatek z řečené nemovitosti, který podle § 72 zák. č. 50/1850 ř. z. požívá na ní přednostního zástavního práva. Avšak z knihovní žádosti nevychází, o jaký poplatek (z převodu kterých nemovitostí) šlo, a pra-

voplatný a vykonatelný platební rozkaz ze dne 28. ledna 1935 byl přiložen až teprve k dovolacímu rekursu, takže k němu nelze se zřetelem na ustanovení § 126, odst. 2, knih. zák. přihlížeti. Článkem II, č. 2 uváděcích ustanovení k zákonu č. 76/1927 Sb. z. a n. byly zrušeny dvorské dekrety č. 577 c/1789 a č. 789/1806 Sb. z. s. i § 38, lit. c), knih. zák. v příčině zajištění přímých daní a těch dávek a poplatků, u nichž jest postupovati podle zákona č. 76/1927 Sb. z. a n., jak bylo vyloženo v rozhodnutí č. 14616, na něž se odkazuje. Zákonem č. 65/1933 Sb. z. a n., nabyvším účinnosti dnem 1. května 1933, bylo stanoveno v § 5, že i poplatky se zajišťují způsobem stanoveným pro zajišťování přímých daní, a v § 10, že se dnem, kdy zákon nabyl účinnosti, ruší ustanovení jemu odporující (rozh. č. 14201 Sb. n. s.). Neměl proto první soud vyhovovati žádosti poplatkového úřadu, ničím nedoložené a odvolávající se toliko na shora uvedené zrušené dvorské dekrety a na zrušený předpis § 38, lit. c), knih. zákona.

Čís. 15931.

I. Přípustnost dovolání do změnujícího rozsudku odvolacího soudu v částce převyšující 300 Kč, ale nepřevyšující 500 Kč, bylo-li dovolání podáno před účinností zák. č. 251/1934 Sb. z. a n. (před 1. lednem 1935).

II. Odpovědnost advokátního koncipienta, který podepsal jméno advokáta na podání (opravném prostředku), obsahujícím urážlivé projevy o určité osobě, za škodu vzešlou jí tím, že musila následkem zpětvzetí soukromé obžaloby na ochranu cti, podané proti advokátovi, hraditi útraty trestního řízení obžalovanému a zaplatiti své vlastní útraty právního zastoupení.

(Rozh. ze dne 17. března 1937, Rv I 343/35.)

Žalobce podal na Dr. V. Z-a, advokáta v Ch., soukromou obžalobu na ochranu cti, ježto se cítil dotčen urážlivými výroky, obsaženými v odvolacím spise, opatřeném podpisem jména uvedeného advokáta jako právního zástupce O. G-a, který vedl spor s manželkou žalobcovou. Za trestního řízení vyšlo najevo, že odvolací spis nepodepsal vlastní rukou obžalovaný Dr. V. Z., nýbrž že jej sepsal jeho koncipient Dr. L., který podepsal i jméno Dr. V. Z-a, tehdy nepřítomného. Byl proto žalobce nucen soukromou obžalobu vzít zpět a nahraditi Dr. V. Z-ovi útraty 163 Kč 80 h a zaplatiti své vlastní útraty právního zastoupení 150 Kč. Domáhá se proto na žalovaném Dr. L-ovi náhrady škody v částce 313 Kč 80 h, k níž žalovaný zavdal podnět tím, že neprávem podepsal na odvolacím spise jméno Dr. V. Z-a a že tak způsobil, že žalobce podal trestní obžalobu na nepravou osobu. Soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud vyhověl žalobě.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.